

RAPORT KOŃCOWY PRZEWODNICZĄCEGO GRUPY ROBOCZEJ VII – „DZIAŁANIA ZEWNĘTRZNE” DLA KONWENTU EUROPEJSKIEGO

CZĘŚĆ A

REKOMENDACJE

1. ARTYKUŁY TRAKTATU DOTYCZĄCE DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH

Grupa uzgodniła, że należałoby zgrupować w ramach sekcji nowego traktatu odpowiednie artykuły obecnych traktatów, które obejmują różne aspekty polityki zewnętrznej UE, z zachowaniem różnego układu dla odrębnych dziedzin polityki.

2. ZASADY I CELE

Grupa osiągnęła porozumienie w sprawie określenia podstawowych zasad i ogólnych celów zewnętrznych działań UE w sposób, który byłby czytelny dla obywateli i partnerów UE. Ustalono tekst określający zewnętrzne działania UE. Oto on:

Zasady i cele działań zewnętrznych UE

1. *Działania Unii na poziomie międzynarodowym będą służyły promowaniu na świecie wartości, które zainspirowały jej powstanie, rozwój i rozszerzenie: demokrację, praworządność, uniwersalizm i niepodzielność praw człowieka i podstawowych wolności, zasad ludzkiej godności, równości i solidarności oraz respektowania prawa międzynarodowego zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych. Unia będzie dążyć do rozwoju stosunków i budowania partnerstwa z państwami oraz regionalnymi i światowymi organizacjami, które również wyznają te wartości. Będzie promować wielostronne rozwiązania wspólnych problemów, w szczególności w ramach Narodów Zjednoczonych.*
2. *Unia Europejska określi i będzie realizować wspólne polityki i działania Unii oraz najściślej współpracować we wszystkich dziedzinach stosunków międzynarodowych w celu:*
  - (a) *ochrony wspólnych wartości, podstawowych interesów, niepodległości i integralności Unii;*
  - (b) *umacniania i wspierania demokracji, praworządności, praw człowieka i prawa międzynarodowego;*

- (c) utrzymania pokoju, zapobiegania konfliktom i umacniania bezpieczeństwa międzynarodowego, zgodnie z zasadami Karty Narodów Zjednoczonych;
- (d) wspierania stabilnego rozwoju gospodarczego i społecznego krajów rozwijających się, przyjmując za podstawowy cel zlikwidowanie ubóstwa, w szczególności w krajach o niskim dochodzie narodowym;
- (e) wspierania integracji wszystkich krajów z gospodarką światową, również poprzez stopniowe likwidowanie ograniczeń w handlu międzynarodowym;
- (f) rozwijania międzynarodowych środków ochrony środowiska i światowych zasobów naturalnych oraz zapewnienia trwałego rozwoju;
- (g) wspierania narodów, krajów i regionów doświadczających klęsk żywiołowych lub klęsk zawińionych przez człowieka;
- (h) promowania międzynarodowego systemu opartego na jeszcze ściślejszej wielostronnej współpracy i dobrym zarządzaniu na światowym poziomie.

Grupa zarekomendowała również, aby w celu zapewnienia spójności zewnętrznych i wewnętrznych działań UE niniejsze zasady i cele były brane pod uwagę przy rozważaniu zewnętrznych aspektów wewnętrznych polityk UE.

3. STRATEGICZNE CELE I INTERESY

Z chwilą ustalenia w traktacie ogólnych zasad i celów UE powinna określić strategiczne cele i interesy, jak również strategię ich aktywnej realizacji. Grupa rekomenduje, aby Rada Europejska określiła strategiczne cele i interesy w odniesieniu do poszczególnych państw/regionów, sytuacji lub tematyki oraz aby ustanowiła wytyczne dla działań UE i państw członkowskich. Rada działań zewnętrznych byłaby odpowiedzialna za realizację niniejszych strategicznych celów i interesów. Następnie Rada Europejska przystąpiłaby do prowadzenia okresowej kontroli stopnia realizacji tych celów i interesów.

4. KOMPETENCJE UE DO ZAWIERANIA UMÓW DOTYCZĄCYCH SPRAW OBJĘTYCH ZAKRESEM JEJ KOMPETENCJI WEWNĘTRZNYCH

Grupa zauważyła, że Trybunał Sprawiedliwości uznał domniemane kompetencje Wspólnoty do działań zewnętrznych, w sytuacji gdy zawarcie umów międzynarodowych jest niezbędne w celu realizacji wewnętrznych polityk lub odzwierciedla jej wewnętrzne kompetencje w dziedzinach, w których Wspólnota realizuje te kompetencje poprzez przyjmowanie pochodnych przepisów prawnych. Grupa osiągnęła szerokie porozumienie co do następujących rekomendacji:

- traktat powinien wskazywać, że Unia ma kompetencje do zawierania umów w zakresie spraw objętych jej wewnętrznymi kompetencjami;
- nowy przepis traktatu powinien również stanowić, że Rada rozpatruje takie umowy zgodnie z taką samą procedurą głosowania, jaka byłaby stosowana w przypadku rozpatrywania wewnętrznych przepisów prawnych dotyczących tych samych spraw (zazwyczaj zasada kwalifikowanej większości (QMV)).

Przepis ten w żaden sposób nie powinien zmieniać podziału kompetencji między UE i państwami członkowskimi.

5. WZMACNIANIE ZGODNOŚCI I EFEKTYWNOŚCI DZIAŁAŃ INSTYTUCJI I UCZESTNIKÓW

W celu zapewnienia większej zgodności między decyzjami dotyczącymi polityki zagranicznej z jednej strony a stosowaniem instrumentów w dziedzinie stosunków zewnętrznych z drugiej strony grupa wyraziła opinię, że należy rozpatrzyć obecne zadania wysokiego przedstawiciela (HR) do spraw wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (CFSP) i komisarza odpowiedzialnego za stosunki zewnętrzne.

Dyskutowano na temat różnych rozwiązań, które przedstawiono w części A raportu. Niezależnie od różnych stanowisk, szeroko akceptowane było rozwiązanie, które przewiduje dążenie do realizacji zadań biur za pośrednictwem „europejskiego przedstawiciela zewnętrznego”¹.

Osoba ta, która łączyłaby funkcje HR i komisarza ds. stosunków zewnętrznych:

- byłaby wyznaczana przez Radę, spotykającą się w składzie szefów państw lub rządów oraz podejmującą uchwały na zasadzie kwalifikowanej większości, a zatwierdzana przez przewodniczącego Komisji i akceptowana przez Parlament Europejski;
- otrzymywałaby bezpośredni mandat od Rady oraz byłaby odpowiedzialna przed Radą w zakresie spraw odnoszących się do CFSP. W ramach swoich kompetencji jako HR osoba ta miałaby oficjalne, ale niewyłączne, prawo podejmowania inicjatywy. W przypadku podjęcia przez niego/nią inicjatywy dotyczącej CFSP Komisja powstrzymywałaby się od podejmowania konkurencyjnej inicjatywy. Jego/jej inicjatywy dotyczące CFSP i decyzje o ich realizacji nie byłyby uwarunkowane koniecznością uzyskania wcześniejszej akceptacji kolegium komisarzy. Decyzje dotyczące spraw związanych z CFSP byłyby nadal podejmowane w Radzie zgodnie z odpowiednimi procedurami. Osoba ta nie miałaby prawa głosu w Radzie;
- byłaby pełnoprawnym członkiem Komisji (a najlepiej wiceprzewodniczącym). W ramach swych kompetencji jako komisarza ds. stosunków zewnętrznych składałaby propozycje do kolegium i w pełni uczestniczyłaby w jego decyzjach w zakresie spraw pozostających w kompetencji Wspólnoty, zgodnych z normalnymi procedurami;
- zapewniałaby zewnętrzną reprezentację Unii, zastępując obecną Trojkę.

Wielu członków zgodziło się z taką sugestią, uzależniając decyzję od odpowiedniego rozwiązania całego układu instytucjonalnego. Grupa uznała, że ta sprawa ma istotne znaczenie w zakresie instytucjonalnym i dlatego powinna być rozpatrywana w szerszym kontekście.

6. WZMOCNIENIE SPÓJNOŚCI I EFEKTYWNOŚCI DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH W RAMACH KAŻDEJ INSTYTUCJI

Grupa robocza doszła do wniosku, że w celu zapewnienia spójności i efektywności zewnętrznych działań UE należy rozpatrzyć funkcjonowanie każdej instytucji. Wyrażono duże poparcie dla następujących koncepcji:

- należy ustanowić specjalną Radę Działań Zewnętrznych, różniącą się formalnie od Rady do Spraw Ogólnych; nie oznaczałoby to pozbawienia państwa członkowskiego możliwo-

---

¹ W trakcie dyskusji zaproponowano również inne nazwy, a mianowicie „minister spraw zagranicznych UE” oraz „sekretarz zagraniczny UE”. Przeważała opinia, że zaletą nazwy „europejski przedstawiciel zewnętrzny” jest fakt, że nie ma odpowiadającej nazwy stosowanej na poziomie narodowym.

ści podjęcia decyzji, aby ten sam minister reprezentował je w tych dwóch gremiach. Znaczna część członków była za rozwiązaniem, aby osoba pełniąca funkcje HR przewodniczyła Radzie Działań Zewnętrznych, bez prawa głosu;

- należy ustanowić w ramach Komisji szczególne miejsce, na przykład w ramach funkcji wiceprzewodniczącego, które skupiałoby i koordynowało wszystkie sprawy zewnętrzne, mające związek z Komisją (wszystkie dziedziny stosunków zewnętrznych, jak również zewnętrzne aspekty polityki wewnętrznych).

7. WZMOCNIENIE SPÓJNOŚCI I WYDAJNOŚCI NA POZIOMIE SŁUŻB

Pojawiło się szerokie porozumienie w ramach Grupy roboczej w sprawie rekomendacji instytucjonalnych, nastawionych na wzmocnienie spójności i wydajności, które mogłyby być wdrożone niezależnie od rozwiązania przyjętego w sprawie ram instytucjonalnych:

- ustanowienie wspólnej służby (Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych), składającej się z urzędników Dyrekcji Generalnej do spraw stosunków zewnętrznych (DG RELEX), Sekretariatu Rady i personelu narodowych służb dyplomatycznych. W ramach idei utworzenia stanowiska europejskiego przedstawiciela zewnętrznego zakładano, że służby te będą mu podlegać;
- utworzenie akademii dyplomatycznej UE i służby dyplomatycznej UE, na wzór akademii i służb państw członkowskich. Delegacje Komisji stałyby się delegacjami/ambasadami UE, zatrudnieni byliby w nich urzędnicy Komisji, Sekretariatu Rady, wspierani przez członków narodowych służb dyplomatycznych.

Te delegacje/ambasady UE byłyby formalnie podporządkowane osobie pełniącej funkcję HR w sprawach dotyczących CFSP i bezpośrednio Komisji w sprawach dotyczących działań zewnętrznych.

8. INSTRUMENTY I PODEJMOWANIE DECYZJI

a) instrumenty

W celu promowania spójnego wykorzystywania instrumentów działań zewnętrznych UE grupa doszła do wniosku, że korzystne byłoby stworzenie możliwości podejmowania „wspólnych inicjatyw”, które byłyby wysuwane przez europejskiego przedstawiciela zewnętrznego (lub HR) oraz Komisję;

b) podejmowanie decyzji dotyczących CFSP

Grupa robocza podkreśla, że w celu uniknięcia bierności w zakresie CFSP i zachęcenia do aktywności w zakresie CFSP należy w maksymalnym stopniu wykorzystać przepisy pozwalające na stosowanie zasady głosowania kwalifikowaną większością oraz przepisy pozwalające na pewną elastyczność, takie jak zasada konstruktywnego wstrzymania się od głosu.

Ponadto Grupa robocza rekomenduje włączenie do traktatu nowego przepisu, który przewidywałby możliwość uchwalenia przez Radę Europejską na zasadzie jednomyślności zgody na rozszerzenie stosowania zasady kwalifikowanej większości w dziedzinach objętych CFSP;

Wielu członków uważa, że „wspólne inicjatywy” powinny być zatwierdzane kwalifikowaną większością głosów;

c) podejmowanie decyzji w zakresie polityki handlowej

Duże poparcie Grupy roboczej zyskało stosowanie zasady kwalifikowanej większości we wszystkich dziedzinach polityki handlowej, także w zakresie usług i własności intelektualnej, bez uszczerbku dla istniejących ograniczeń dotyczących harmonizacji w dziedzinach polityki wewnętrznej.

9. POLITYKA WSPÓŁPRACY W ZAKRESIE PROGRAMÓW ROZWOJOWYCH

Grupa robocza zaleca uproszczenie i wzmocnienie administracyjne i prawne instrumentów zarządzania programami rozwojowymi WE/UE, ze znacznym zmniejszeniem liczby przepisów regionalnych i sektorowych oraz ze szczególnym uwzględnieniem tworzenia programów strategicznych.

Wyrażono duże poparcie dla połączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju (EDF) z ogólnym budżetem UE i tym samym objęcie go tymi samymi procedurami, jakie są stosowane w przypadku pozostałych dziedzin pomocy finansowej. Połączeniu takiemu musi towarzyszyć poprawa efektywności i ogólne skoncentrowanie programów rozwojowych UE na walce z ubóstwem. Nie powinno to powodować ograniczenia pomocy kierowanej do krajów objętych polityką pomocową ACP.

Grupa robocza, uznając szczególne cele polityki rozwojowej, które znajdują odzwierciedlenie w zasadach i celach działań zewnętrznych UE, podkreśla potrzebę zapewnienia spójności między współpracą w zakresie rozwoju oraz innymi aspektami działań zewnętrznych UE, jak również zewnętrznymi aspektami polityk wewnętrznych, gdyż pomoc rozwojowa powinna być uznana za element ogólnej strategii Unii w stosunku do państw trzecich.

10. ROLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Grupa robocza uznała, że obecne warunki art. 21 Traktatu UE odnoszące się do polityki CFSP są zadowalające. Powinny one jednak zostać uzupełnione przepisem, że osoba pełniąca funkcję HR powinna się zajmować zadaniami opisanymi w art. 21 TUE (konsultacje w sprawie głównych kwestii i podstawowych wyborów oraz informacja w sprawie rozwoju CFSP). Wielu członków uznało, że należy wzmocnić udział Parlamentu Europejskiego w polityce handlowej.

11. FINANSOWANIE POLITYKI CFSP

Grupa robocza zauważyła, że obecny udział finansowania CFSP w budżecie UE okazał się niewystarczający, a obowiązujące procedury są zbyt mało elastyczne, aby móc bez zwłoki finansować działalność. W związku z tym zajęła następujące stanowisko:

- udział finansowania polityki CFSP w budżecie UE powinien się opierać na wystarczających funduszach, aby sprostać nieprzewidzianym kryzysom lub nowym priorytetom politycznym na scenie międzynarodowej;
- osoba pełniąca funkcję HR powinna mieć gwarancję pewnej niezależności w działaniach finansowych, w stopniu niezbędnym do pełnienia funkcji. W szczególności w ramach budżetu UE powinien istnieć efektywny mechanizm umożliwiający osobie pełniącej funkcję HR finansowanie w nagłych przypadkach przygotowań do operacji zarządzania kryzysami cywilnymi, przy zachowaniu jasno określonych wytycznych od Rady i sprecyzowane-

go stanowiska Komitetu ds. Polityki i Bezpieczeństwa (PSC) oraz przestrzegania limitów budżetowych określonych przez władze finansowe²;

- większy margines nie przydzielonych środków na wydatki w ramach głównych programów pomocowych powinien być przewidziany na nieprzewidziane działania rozwojowe;
- należy ustanowić właściwe procedury umożliwiające szybką wypłatę i działania w rzeczywistym czasie.

12. UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- grupa zaleca, aby nowy traktat zawierał katalog warunków dotyczących negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, zgodnie z którymi Rada inicjuje rozpoczęcie negocjacji, wydaje dyrektywy negocjacyjne i zawiera umowy oraz ustanawia osoby działające w imieniu UE stosownie do przedmiotu umowy;
- w przypadku gdy zakres umowy mieści się zarówno w ramach obecnego zakresu działań Wspólnoty, jak i obecnego tytułu V i/lub VI TUE, grupa zaleca, aby tam, gdzie to możliwe, dążyć do zawarcia jednej umowy oraz by procedury negocjacji były określane przez Radę na podstawie głównego celu umowy i jej podstaw prawnych. W tym zakresie Rada również będzie wskazywać osobę, która może prowadzić negocjacje w imieniu Unii, tj. osobę pełniącą łącznie funkcję w ramach HR i Komisji, lub tylko Komisji lub HR, pod nadzorem komitetu.

13. PRZEDSTAWICIELSTWO ZEWNĘTRZNE

- grupa rekomenduje, aby tam, gdzie to właściwe, Unia pracowała na rzecz zmian w statutach organizacji międzynarodowych, w celu umożliwienia członkostwa w nich;
- grupa uważa, że tam, gdzie to właściwe, Unia powinna dążyć do zapewnienia statusu lub możliwie pełnego członkostwa odpowiednich specjalistycznych międzynarodowych organizacji, bez uszczerbku dla statusu państw członkowskich w ramach tych organizacji;
- członkowie grupy należący do obszaru euro, popierani przez pozostałych członków, wyrażają poparcie dla wspólnej reprezentacji obszaru euro w IFI (międzynarodowych instytucjach finansowych) oraz zalecają, by znaleźć rozwiązanie służące zorganizowaniu mechanizmu przełożenia między pojedynczą reprezentacją a obowiązkami nałożonymi na państwa członkowskie;
- grupa uzgodniła, że państwa członkowskie powinny wzmocnić koordynację swoich stanowisk w organizacjach międzynarodowych i konferencjach w celu uzgadniania stanowiska UE i strategii ich promowania;
- grupa zaleca, by w przypadku uzgodnienia stanowiska Unii UE miała na forum międzynarodowym, jeżeli to właściwe, jednego mówcę;
- w celu poprawy czytelności, przejrzystości i ciągłości zewnętrznego przedstawicielstwa UE w stosunku do państw trzecich, grupa uznała, że to zadanie powinno być powierzone osobie pełniącej funkcję HR, w szczególności na spotkaniach w ramach dialogu politycznego.

² Należy również określić środki finansowania operacji zarządzania kryzysowego, które mają charakter obronny (patrz rekomendacje Grupy roboczej VIII).

CZEŚĆ B

SZCZEGÓŁOWY RAPORT Z DYSKUSJI

I. WPROWADZENIE

1. Grupa robocza do spraw zewnętrznych działań UE przeprowadziła systematyczne badania dotyczące spraw określonych w jej mandacie (CONV 252/02). Odbyła się dyskusja nad wynikami plenarnej debaty Konwentu w sprawie działań zewnętrznych UE (11 i 12 lipca 2002 r.) oraz dokumentu w tej sprawie przedstawionego przez Prezydium (CONV 161/02). Grupa wysłuchała sprawozdania Chrisa Patten, członka Komisji odpowiedzialnego za stosunki zewnętrzne, Javiera Solany, sekretarza generalnego Rady i wysokiego przedstawiciela do spraw polityki CFSP, Pascala Lamy'ego, członka Komisji odpowiedzialnego za politykę handlową, Poula Nielsona, członka Komisji odpowiedzialnego za współpracę w zakresie rozwoju i pomocy humanitarnej, oraz Pierre'a de Boissieu, zastępcy sekretarza generalnego Rady.
2. Dyskusje grupy opierały się na generalnym uznaniu faktu, że Unia przeszła długą drogę jako uczestnik międzynarodowych działań i w ciągu wielu lat wzrosło uznanie dla jej roli na arenie światowej. Jednocześnie nadal rosną oczekiwania, zarówno wewnątrz, jak i na zewnątrz UE. Wyzwania związane z globalizacją i większym wzajemnym uzależnieniem państw i regionów wymagają od Unii, aby była silnym i wiarygodnym uczestnikiem sceny międzynarodowej, nie tylko w kategorii ekonomicznej, ale również politycznej. Podstawowym pytaniem jest więc nie kwestia, czy Unia ma jakąś rolę do odegrania, ale w jaki sposób powinna sama się zorganizować, aby efektywnie i spójnie propagować fundamentalne wartości, bronić wspólnych interesów i wносить wkład w ogólny cel pokoju światowego, bezpieczeństwa i trwałego rozwoju.
3. Grupa zebrała się na ośmiu spotkaniach, z których jedno odbyło się wspólnie z Grupą roboczą VIII do spraw obrony i dotyczyło zarządzania kryzysami cywilnymi. Członkowie przedłożyli wiele pisemnych prac w formie dokumentów roboczych, natomiast Sekretariat przygotował dokumenty, które zostały wykorzystane jako podstawa do podjęcia debaty (patrz wykaz zawarty w załączniku). Odnotowano, że sprawami związanymi z obroną zajmowała się oddzielna grupa robocza.
4. Zakres spraw rozpatrywanych przez grupę można podzielić na następujące ogólne kwestie:
  - ♦ wspólne interesy, cele i zasady,
  - ♦ kompetencje,
  - ♦ spójność i efektywność działań, instrumenty i procedury decyzyjne,
  - ♦ umowy międzynarodowe,
  - ♦ reprezentacja zewnętrzna i służby.

II. UWAGI WSTĘPNE

5. W trakcie dyskusji członkowie grupy wyrazili wiele ogólnych spostrzeżeń. Przede wszystkim szeroko uznano pogląd, że Unia może wiele zyskać z racji wspólnych

działań na arenie międzynarodowej. Poszczególnym państwom członkowskim jest coraz trudniej wpływać na międzynarodowy rozwój poprzez indywidualne działania. Ponadto proces integracji europejskiej doprowadził do większego udziału we wspólnych interesach i wartościach, których obrona na świecie wymaga zintegrowanego podejścia.

6. Poza tym uznano, że wspólne działania na arenie międzynarodowej zależą w dużym stopniu od politycznej woli i solidarności państw członkowskich. Jest to szczególnie ważne w polityce zagranicznej, którą wielu członków uważa za najważniejszy aspekt narodowej suwerenności. Uznano, że sposób reakcji na wydarzenia międzynarodowe czasami wyraźnie się różni w poszczególnych krajach, co prowadzi do różnych postaw. W tym względzie podkreślono użyteczność mechanizmów, które sprzyjają zbliżaniu poglądów oraz poczuciu solidarności.
7. Podkreślono, że zewnętrzne działanie obejmuje szeroki zakres politycznych dziedzin; niektóre dziedziny polityki lub działań w ramach pewnych organizacji międzynarodowych są lepiej przystosowane do instrumentów prawnych i przepisów niż inne. Wymaga to różnych ustaleń i procedur podejmowania decyzji i procesów wdrożeniowych UE. Istnienie różnych ustaleń i procedur powoduje, że koordynacja rozmaitych dziedzin polityki stała się bardzo istotna. Jest to szczególnie ważne w odniesieniu do zarządzania kryzysowego i spraw obronnych.
8. Uznano, że jakkolwiek istnieją znaczne wspólne zasoby na poziomie UE, to zasoby krajowe, z których państwa członkowskie mogą korzystać na zasadach międzynarodowych są znacznie większe. W związku z tym podkreślono, że opracowywanie polityki na poziomie europejskim powinno mobilizować wszystkie dostępne zasoby w spójny sposób; powinno to funkcjonować jak katalizator do wykorzystywania narodowych zasobów w celu realizowania wspólnych celów UE.
9. Przypomniano też, że w ostatnich latach osiągnięto istotny postęp. Ważne jest, aby rozważając możliwy sposób dalszej poprawy obecnego systemu, określić elementy sukcesu i budować go opierając się na dotychczasowych osiągnięciach.

III. WSPÓLNE INTERESY, ZASADY I CELE

10. Grupa wymieniła poglądy w kwestii sposobu, w jaki UE może określić wspólne interesy i ustalić priorytety dla swoich działań na świecie. Wskazano na potrzebę lepszego zdefiniowania w traktacie podstawowych zasad i ogólnych celów we wszystkich dziedzinach zewnętrznych działań UE, w sposób przejrzysty dla społeczeństwa i partnerów UE.
11. Grupa przeanalizowała dokument, przygotowany przez Sekretariat, który zawiera propozycje zasad i celów działań zewnętrznych UE oparte na obecnych zapisach TUE w sprawie różnych obszarów polityki, i rekomendacje przedstawione przez członków grupy. Grupa osiągnęła bardzo szerokie porozumienie w sprawie tekstu określającego „zasady i cele”, który został przytoczony w części A raportu oraz zarekomendowała, aby ten tekst został włączony do traktatu.
12. Przyjęto, że te zasady i cele będą również brane pod uwagę przy rozpatrywaniu zewnętrznych aspektów wewnętrznych polityk UE, w celu zapewnienia spójności działań zewnętrznych i wewnętrznych. Grupa odnotowała, że te zasady i cele powinny być również podejmowane w relacjach Unii z sąsiednimi krajami i regionami.

13. W trakcie dyskusji nad statusem tego tekstu przedstawiono różne możliwości. Niektórzy proponowali włączenie projektu tekstu do drugiej części przyszłego traktatu. Inni uważali, że powinien on mieć charakter ogólnych wytycznych aż do opracowania ostatecznej wersji traktatu.
14. W związku z powyższym grupa uzgodniła, że korzystne będzie zgrupowanie w jednej z sekcji nowego traktatu odpowiednich artykułów obecnych traktatów, które dotyczą różnych aspektów zewnętrznej polityki UE. Nie umniejszałyby to możliwości różnego rozmieszczenia różnych dziedzin polityki.
15. Po ustaleniu ogólnych zasad i celów łatwiejsze będzie określenie wspólnych interesów i uzgodnienie strategii ich ochrony. Grupa wyraziła opinię, że wspólne interesy powinny być określone wspólnie przez Radę. Wspomniano również o możliwości udzielenia większych kompetencji osobie pełniącej funkcję HR do spraw CFSP w zakresie określania wspólnych interesów UE w polityce zagranicznej. Grupa wskazała na rolę Komisji jako obrońcy wspólnych interesów i wskazała na potrzebę wzmocnienia jej roli w tym względzie.

Grupa uzgodniła, że ważne jest ustanowienie odpowiednich mechanizmów określania, na podstawie ogólnych celów, szczególnych celów i interesów, jak również strategii aktywnej ich realizacji.

16. W związku z powyższym zwrócono uwagę na rolę Rady Europejskiej w określaniu zasad i ogólnych wytycznych. Członkowie podkreślili również znaczenie rocznego raportu Komisji w sprawie priorytetów strategicznych i rocznej debaty Rady na temat polityki zagranicznej UE, jak również prace Parlamentu Europejskiego w tej dziedzinie, które w praktyce wychodzą daleko poza ramy ograniczonych kompetencji udzielonych mu na mocy istniejących traktatów.

Grupa zwróciła również uwagę na decyzje przyjęte przez Radę Europejską w Sewilli w sprawie ustalania programu działalności Rady kilka razy do roku oraz aktywnej roli, jaką odgrywa w tym zakresie Komisja. Zaproponowano, aby Rada Europejska przyjęła plan rocznej strategii w szczególności sposób określający cele Unii w zakresie działań zewnętrznych. Ma on być włączony do programu pracy Rady, zgodnie z rocznym dokumentem Komisji w sprawie priorytetów strategicznych. Rada Działań Zewnętrznych byłaby odpowiedzialna za realizację tych strategicznych celów i interesów określonych przez Radę Europejską.

IV. KOMPETENCJE

17. W stosunku do kompetencji Unii w zakresie polityki CFSP traktat stanowi, że państwa członkowskie wspomagają aktywnie i bez zastrzeżeń politykę Unii dotyczącą spraw zagranicznych i bezpieczeństwa w duchu lojalności i wzajemnej solidarności, pracują wspólnie nad umacnianiem i rozwojem wzajemnej politycznej solidarności oraz powstrzymują się od jakichkolwiek działań sprzecznych z interesami Unii lub mogących osłabiać jej efektywność jako spójnej siły w stosunkach międzynarodowych. Państwa członkowskie są więc zobowiązane do zapewnienia, aby ich polityki narodowe były zgodne ze stanowiskiem uzgodnionym na poziomie UE. Grupa uznała, że nie ma potrzeby ustalania wykazu kompetencji, które powinna mieć Unia w dziedzinie CFSP, oraz przypomniano, że traktat nie ustala ograniczeń w stosunku do zakresu i realizacji wspólnej polityki w tym obszarze. W zakresie CFSP oraz policyjnej i sądowej współpracy w sprawach kryminalnych (tytuł VI TUE, JHA), TUE umożliwia obecnie Radzie za-

wieranie umów w imieniu Unii. Przyznanie Unii wyraźnie sprecyzowanej osobowości prawnej, zgodnie z propozycją Grupy roboczej III, wyjaśniłoby możliwość zawierania przez Unię umów w ramach jej kompetencji.

18. Grupa odnotowała, że Traktat WE przydzielił Wspólnocie jasno sprecyzowane kompetencje co do działań zewnętrznych, włącznie z zawieraniem umów międzynarodowych, oraz że Trybunał Sprawiedliwości uznał domyślne kompetencje zewnętrzne Wspólnoty w sytuacji, gdy zawarcie umów międzynarodowych jest konieczne do realizowania polityk wewnętrznych lub jako odzwierciedlenie jej kompetencji wewnętrznych w dziedzinach, w których te kompetencje zostały zrealizowane poprzez przyjęcie pochodnych aktów prawnych.

Grupa dostrzegła zalety wyraźnego stwierdzenia jurysprudencji Sądu do ułatwienia działań Unii w globalizującym się świecie, w szczególności w sprawach dotyczących zewnętrznego wymiaru wewnętrznych polityk i działań. W związku z powyższym uzgodniono, że traktat powinien wskazywać, iż Unia jest uprawniona do zawierania umów w sprawach leżących w jej wewnętrznych kompetencjach, z zastosowaniem tej samej procedury głosowania w Radzie, jaka jest stosowana w przypadku wewnętrznych działań legislacyjnych (zazwyczaj zasada kwalifikowanej większości). Grupa uzgodniła, że wyraźne określenie tej kwestii w traktacie nie powinno być przeszkodą po rozdziale kompetencji między Unią i państwami członkowskimi. Jeden z członków grupy wyraził pogląd, że stwierdzenie tej kwestii w traktacie nie powinno mieć wpływu na warunki odnoszące się do polityki handlowej zawarte w Traktacie z Nicei. W zakresie wyraźnie określonych zewnętrznych kompetencji grupa przyznała, że rozdział kompetencji między Wspólnotą i państwami członkowskimi jest różny w poszczególnych dziedzinach polityki wewnętrznej. Jeden z członków wyraził pogląd, że w wyłącznej kompetencji Unii powinno się znaleźć więcej dziedzin polityki zewnętrznej, jak również zewnętrznych aspektów dziedzin polityki wewnętrznej.

V. SPÓJNOŚĆ I EFEKTYWNOŚĆ DZIAŁANIA

19. Niezależnie od zmieniającego się rozdziału kompetencji między Unią/Wspólnotą i państwami członkowskimi, zmieniających się ról uczestników (instytucji i państw członkowskich) oraz różnych procedur decyzyjnych w różnych dziedzinach, istotne jest osiągnięcie maksymalnej spójności i efektywności zewnętrznych działań UE.
20. Grupa uzgodniła, że w celu zdecydowanego zwiększenia wpływu na arenie światowej Unia musi stosować wszystkie dostępne instrumenty, zarówno polityczne, jak i ekonomiczne, w sposób skoordynowany i wzajemnie wzmacniany. Podkreślono, że spójne podejście do spraw międzynarodowych zwiększa wiarygodność Unii w relacjach z jej partnerami, że Unia ma ogromną różnorodność instrumentów i narzędzi do swojej dyspozycji, np.: programy technicznej i ekonomicznej współpracy z krajami trzecimi, fundusze pomocy humanitarnej, fundusze współpracy w zakresie rozwoju, porozumienia dotyczące uzgadniania i podejmowania wspólnych akcji dyplomatycznych, akcje prezydencji i HR, narzędzia przeznaczone do zapobiegania konfliktom, rozporządzenia w sprawie zawierania różnego rodzaju dwustronnych i wielostronnych umów, różne możliwości działań w międzynarodowych organizacjach i w wielostronnych gremiach. Ostatnio rozpoczęła ustanawianie zarządzania kryzysowego, uwzględniając możliwość zatrudniania personelu w terenie. Wiele wewnętrznych polityk i działań Unii może mieć wpływ na jej stosunki ze światem.
21. Niezależnie od osiągniętego w ostatnich latach postępu grupa wyraziła opinię, że obecna struktura może być poprawiona, aby umożliwić bardziej skoordynowane wykorzy-

stywanie różnych instrumentów. W dyskusji wysunięto wiele propozycji odnoszących się do struktur w ramach instytucji oraz stosunków między instytucjami i uczestnikami działań, jak również instrumentami i podejmowaniem decyzji.

a) Struktury w ramach i między instytucjami

22. Kilku członków podkreśliło znaczenie ustanowienia mechanizmów w ramach Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, które mogłyby ułatwić i zachęcić do skoordynowanego podejścia w procesach przygotowania, rozważania, wdrażania i kontroli zewnętrznych działań UE.
23. W tym względzie grupa uznała, że zapewnienie spójności zewnętrznych działań UE należy do obowiązków dzielonych między instytucje i państwa członkowskie w przypadku działań w strukturze UE. Podkreślono znaczenie mechanizmów efektywnej koordynacji na poziomie narodowym. Mogłyby one zapewnić bardziej spójne podejście poszczególnych państw członkowskich w pracy w ramach różnych jednostek organizacyjnych Rady, Komitetu Stałych Przedstawicieli (COREPER), Komitetu do spraw Polityki i Bezpieczeństwa (PSC), grup roboczych i innych komitetów.
24. Ponadto grupa podkreśliła ważną rolę Rady Europejskiej w określaniu ogólnych kierunków i strategicznych wskazówek dla polityki zagranicznej UE oraz uznała, że stanowi ona istotny element w zagwarantowaniu ogólnej spójności działań UE na arenie światowej.
25. W odniesieniu do funkcjonowania Rady Ministrów, której zadaniem jest realizacja kierunków i ogólnych wytycznych ustalonych przez Radę Europejską, grupa z zadowoleniem przyjęła decyzję Rady Europejskiej z Sewilli w sprawie utworzenia rady do spraw ogólnych i stosunków zewnętrznych, odpowiedzialnej za sprawy dotyczące zewnętrznych działań UE. Wielu członków uznało, że należałoby pójść dalej i formalnie oddzielić działania zewnętrzne od spraw ogólnych i utworzyć dwie odrębne rady, co nie wyklucza możliwości reprezentowania każdego państwa członkowskiego w obu radach przez tego samego ministra.
26. Wielu członków wyraziło pogląd, że Radzie Działań Zewnętrznych powinna przewodniczyć osoba pełniąca funkcję HR, która byłaby zwolniona z dalszego pełnienia funkcji sekretarza generalnego Rady. Inni członkowie, zgadzając się na oddzielenie funkcji HR od funkcji sekretarza generalnego Rady, mieli wątpliwości co do przewodniczenia HR posiedzeniom Rady. Uznali, że to szczególne zadanie byłoby trudne do pogodzenia z innymi pracami nałożonymi na tę osobę oraz że oznaczałoby to zbyt dużą odpowiedzialność skupioną w rękach jednej osoby. Niektórzy uznali, że demokratyczną odpowiedzialność działań HR najlepiej gwarantuje utrzymanie przewodnictwa Rady przez państwa członkowskie. Inni nie widzieli problemu w tym względzie i wskazywali na zalety tej propozycji dla ciągłości i spójności prac Rady Działań Zewnętrznych oraz na fakt, że przedstawicielstwo będzie miało jeden głos. Grupa uzgodniła, że ta kwestia może być rozpatrywana w szerszym instytucjonalnym kontekście na późniejszym etapie.
27. Grupa podkreśliła znaczenie posiadania w Komisji jednego głównego miejsca koordynowania wszystkich spraw zewnętrznych w ramach służb Komisji, w sytuacji gdy różne dyrekcje generalne zajmują się działaniami zewnętrznymi, a polityki wewnętrzne mogą mieć wymiar zewnętrzny. Grupa uzgodniła, że to zadanie może być prawdopodobnie powierzone wiceprzewodzącemu Komisji.

28. W zakresie spraw dotyczących stosunków między instytucjami i uczestnikami działań, dyskusja skupiona była na roli HR do spraw CFSP i komisarza odpowiedzialnego za stosunki zewnętrzne. Grupa uznała, że należy dołożyć więcej starań w celu zapewnienia spójności między decyzjami polityki zagranicznej z jednej strony a wdrażaniem instrumentów i realizacją polityki w dziedzinie stosunków zewnętrznych z drugiej. Przedstawiono różne stanowiska³:
29. Pierwsze zaleca praktyczne środki służące wzmocnieniu roli HR oraz współdziałania między funkcją HR i rolą Komisji w stosunkach zewnętrznych, przy zachowaniu odrębności tych funkcji. Zwolennicy tej możliwości podkreślali, że utworzenie stanowiska HR pomogło lepiej zdefiniować i prowadzić bardziej aktywną i efektywną politykę zagraniczną. Opierając się na tym pozytywnym doświadczeniu, uznali oni, że należy dążyć do wzmocnienia roli HR, jednocześnie wzmacniając współdziałanie w ramach prac Komisji. Przedstawiono wiele praktycznych propozycji:
- ♦ formalne uznanie prawa HR do składania propozycji (obok prawa propozycji prezydencji, państw członkowskich i Komisji);
  - ♦ przyznanie HR odpowiednich środków do realizacji zadań (patrz również powyżej);
  - ♦ uczestniczenie HR we wszystkich posiedzeniach Komisji dotyczących działań zewnętrznych (niektórzy członkowie sugerowali przydzielenie tej osobie statusu obserwatora w kolegium);
  - ♦ więcej wspólnych prac prowadzonych przez HR i komisarza do spraw stosunków zewnętrznych, włącznie z przygotowaniem wspólnych inicjatyw, które mają być przedkładane Radzie (również patrz powyżej), oraz wspólne przemówienia na sesjach Parlamentu Europejskiego;
  - ♦ zacieśnienie współpracy między służbami (w zakresie analiz politycznych, wspólnej sprawozdawczości, itp.), jak również możliwość łączenia służb w pewnych dziedzinach i tworzenie delegacji UE/ambasad UE.
- Ponadto zaproponowano rozdzielenie funkcji HR od funkcji sekretarza generalnego Rady, aby umożliwić danej osobie skoncentrowanie się na zadaniach związanych z CFSP. Niektórzy członkowie uznali, że HR powinien przewodniczyć Radzie do spraw stosunków zewnętrznych (patrz wyżej).
30. Wielu członków było zdania, że bliższa współpraca, przy oddzieleniu funkcji HR i komisarza do spraw stosunków zewnętrznych, nie będzie wystarczająca do zapewnienia spójności w całym obszarze zewnętrznych działań UE. Uznali, że potrzebne są bardziej śmiałe zmiany instytucjonalne, aby sprostać zwiększeniu spójności działań.
31. Dlatego też przedstawiono drugie stanowisko, zalecające pełne włączenie funkcji HR do Komisji. Zwolennicy tej opinii byli zdania, że metoda wypracowana przez Wspólnotę, która odnosi sukcesy w wielu dziedzinach, szczególnie w polityce handlowej, powinna być wprowadzona w możliwie najszerszym stopniu do wszystkich dziedzin działań zewnętrznych. Połączenie dałoby Unii jednolite centrum opracowywania polityki w zakresie działań zewnętrznych (włącznie z CFSP), które byłoby umocowane w Komisji. Podejmowanie decyzji pozostałoby w gestii państw członkowskich, za pośrednictwem

³ Grupa zauważyła, że w Grupie roboczej VIII omawiano szczególnie ustalenia dotyczące spraw związanych z obronnością.

Rady Europejskiej i Rady Ministrów, tak jak to jest obecnie w przypadku spraw wspólnotowych. Komisja byłaby odpowiedzialna za inicjowanie polityki i jej realizację, jak również za zewnętrzną reprezentację we wszystkich dziedzinach zewnętrznych działań Unii. Byłaby jedna wspólna administracja i pełna kontrola parlamentarna. Połączenie nie objęłoby spraw odnoszących się do polityki rozwoju gospodarczego i społecznego (ESDP), które podlegałyby innym ustaleniom.

32. Dla znacznej liczby członków stanowisko to uchodzi za najbardziej efektywne rozwiązanie, umożliwiające sprostanie wyzwaniu konsekwencji i spójności działań zewnętrznych. Jednocześnie zauważono, że może to nie być osiągalne na tym etapie, gdyż nie ma porozumienia państw członkowskich w sprawie zwrócenia polityki zagranicznej w kierunku wyłącznych/dzielonych kompetencji, tak jak to uczyniono w dziedzinie wspólnej polityki handlowej. Zwolennicy tej możliwości, jakkolwiek podkreślając, że powinna ona pozostać ostatecznym celem, uznali, że mogą się zgodzić tymczasem na trzecią ewentualność.
33. Trzecie stanowisko, które przedstawiono jako rozwiązanie kompromisowe w celu wypełnienia pustego miejsca między pierwszą i drugą opcją, zaleca realizowanie zadań obu biur (HR i komisarza do spraw stosunków zewnętrznych) przez jedną osobę, czyli „europejskiego przedstawiciela zewnętrznego”⁴. Byłby on wyznaczany przez Radę, spotykającą się w składzie szefów państw lub rządów, i działającą na zasadzie kwalifikowanej większości. Osobę tę zatwierdzałby przewodniczący Komisji, a aprobowałby Parlament Europejski. „Europejski przedstawiciel zewnętrzny” otrzymywałby pełnomocnictwa bezpośrednio od Rady i byłby przed nią odpowiedzialny za sprawy odnoszące się do CFSP; jednocześnie byłby pełnoprawnym członkiem Komisji, najlepiej w randze wiceprzewodniczącego. Poprzez połączenie funkcji HR do spraw CFSP z funkcjami obecnie realizowanymi przez komisarza do spraw stosunków zewnętrznych europejski przedstawiciel zewnętrzny zapewniałby spójność między polityką zagraniczną UE i konkretnymi środkami i instrumentami, które UE może stosować w zakresie działań zewnętrznych.
34. Zwolennicy tego stanowiska uważają, że decyzje i działania w zakresie CFSP wymagają ścisłego związku z państwami członkowskimi za pośrednictwem Rady. Sądzą zatem, że procedury stosowane w sprawach odnoszących się do CFSP z jednej strony a do spraw wspólnotowych z drugiej powinny pozostać oddzielne. „Europejski przedstawiciel zewnętrzny” mógłby w ramach swoich kompetencji jako HR mieć formalne, ale niewyłączne, prawo inicjatywy w Radzie. W sytuacji korzystania ze swojego prawa inicjatywy w zakresie CFSP Komisja powinna powstrzymać się od podejmowania konkurencyjnej inicjatywy. Jego inicjatywy w zakresie CFSP oraz decyzje o ich realizacji nie podlegałyby warunkowi wcześniejszego zatwierdzenia przez kolegium komisarzy. Decyzje w sprawach CFSP nadal byłyby podejmowane przez Radę, zgodnie z procedurami ustanowionymi dla tej dziedziny polityki (patrz poniżej). „Europejski przedstawiciel zewnętrzny” nie miałby prawa głosu w Radzie. W zakresie spraw podlegających kompetencji Wspólnoty „europejski przedstawiciel zewnętrzny” w ramach swoich kompetencji jako komisarz do spraw stosunków zewnętrznych mógłby przedstawiać propozycje dla kolegium. Decyzje w ramach kolegium podejmowane byłyby zgodnie ze zwykłymi obowiązującymi procedurami (głosowanie większościowe). „Europejski przedstawiciel zewnętrzny” zapewniałby zewnętrzną reprezentację Unii, zastępując obecną Trojkę.

---

⁴ W trakcie dyskusji proponowano również inne nazwy tej funkcji, zwłaszcza „minister UE do spraw zagranicznych” i „sekretarz zagraniczny UE”. Przeważała opinia, że tytuł „europejskiego przedstawiciela zewnętrznego” ma tę zaletę, że nie ma odpowiednika w tytule stosowanym na poziomie narodowym. Przedstawiciel zewnętrzny zapewni konsekwencję działań między polityką zagraniczną UE a konkretnymi środkami i instrumentami, które UE może stosować w zakresie działań zewnętrznych.

35. Rozważając zakres zadań przydzielonych „europejskiemu przedstawicielowi zewnętrznemu”, zaproponowano następujące ustalenia. Powinien on mieć zastępców/asystentów do spraw CFSP lub specjalnych przedstawicieli, ze szczególnymi/tematycznymi zakresami obowiązków, którzy będą nominowani przez Radę na jego wniosek i będą pracować na podstawie jego upoważnienia. Jednocześnie podzielono by zadania między członków Komisji w zakresie spraw odnoszących się do wspólnotowych aspektów działań zewnętrznych, jak to się dzieje obecnie. Niektórzy członkowie wyrażali pogląd, że powinien on być wspomagany przez dwóch zastępców (jeden do spraw CFSP, drugi do spraw jego obowiązków jako komisarza).
36. W zakresie organizacji służb panowało ogólne przekonanie, że należy unikać niepotrzebnego dublowania służb, tam gdzie to możliwe. Pojawiło się szerokie poparcie dla pomysłu ustanowienia wspólnych służb składających się z urzędników DG RELEX (Dyrekcji Generalnej do spraw stosunków zewnętrznych), Sekretariatu Rady i personelu pomocniczego z krajowych służb dyplomatycznych. Służby te pracowałyby z upoważnienia europejskiego przedstawiciela zewnętrznego, jeśli takie stanowisko byłoby utworzone. Zaproponowano również, aby obecne delegacje Komisji zostały przekształcone w delegacje/ambasady UE.
37. Ci członkowie, którzy mieli wątpliwości wobec tej możliwości, poddawali w wątpliwość jej zgodność z zasadą kolegialności i uważali, że zakres odpowiedzialności byłby zbyt duży jak na jedną osobę.
38. Grupa wskazała na dominującą rolę Rady Europejskiej w określaniu kierunków i ogólnych wytycznych polityki zagranicznej UE oraz główną rolę Rady Ministrów w jej realizacji. Na tej podstawie zaprezentowano czwarte stanowisko, polegające na utworzeniu stanowiska „ministra spraw zagranicznych UE”, który podlegałby bezpośrednio przewodniczącemu Rady Europejskiej i który łączyłby funkcje HR i komisarza do spraw stosunków zewnętrznych. Przewodniczyłby on Radzie Działań Zewnętrznych. Działania takiego „ministra spraw zagranicznych UE” opierałyby się na środkach operacyjnych zapewniających efektywność i konsekwencję polityk uzgodnionych przez Radę Europejską i Radę. Chodzi bowiem o zwiększenie spójności między wytycznymi w sferze polityki, uzgodnionymi w Radzie, oraz operacyjnymi zadaniami Komisji w dziedzinie działań zewnętrznych, przy respektowaniu kompetencji przynależnych każdej z tych instytucji.
39. Członkowie grupy uznali, że może istnieć związek między reformą funkcji HR i komisarza do spraw stosunków zewnętrznych oraz organizacją prezydencji Rady Europejskiej. Grupa zauważyła jednak, że organizacja Rady Europejskiej ma szersze implikacje instytucjonalne, które powinny być omówione na forum plenarnym.
40. Po dyskusji, niezależnie od różnicy stanowisk, pojawiło się duże poparcie dla utworzenia stanowiska „europejskiego przedstawiciela zewnętrznego”. Z uwagi na uwarunkowania instytucjonalne tej kwestii wielu członków uzależniło swoje poparcie od zadowalającego rozwiązania w sprawie ustaleń instytucjonalnych.

b) Instrumenty i procedury decyzyjne

41. Oprócz zmian instytucjonalnych w ramach i między instytucjami członkowie byli zdania, że większą spójność można osiągnąć za pomocą instrumentów i procedur decyzyjnych:

- ♦ Mając na celu zwiększenie spójności i konsekwencji działań, grupa zbadała stosowanie instrumentów w różnych obszarach polityki, zarówno w ramach CFSP, jak i w pozostałych dziedzinach działań zewnętrznych.
  - ♦ W zakresie efektywności działań grupa zbadała procedury podejmowania decyzji w ramach CFSP oraz w obszarach polityki wspólnotowej.
42. Stwierdzono, że Grupa robocza IX, rozważając uproszczenie instrumentów i procedur decyzyjnych, zarekomendowała, by akty prawne wydawane w ramach CFSP miały postać decyzji.
43. Wszyscy członkowie zgodzili się, że ważne jest, aby UE prowadziła prężną politykę zagraniczną, zdolną szybko reagować na rozwój wydarzeń międzynarodowych. Podkreślono potrzebę zdolności reagowania w odpowiednim czasie. Potwierdzono, że zdolność działania w sprawach polityki zagranicznej zależy od woli politycznej i zbieżności opinii państw członkowskich.
44. Grupa wskazała, że procedury głosowania, zwłaszcza stosowanie zasady kwalifikowanej większości, ustanowiono dla obszarów polityki na podstawie przepisów ustawowych ujednoliconego prawa. CFSP nie jest dziedziną polityki, która była unowocześniana poprzez przepisy ustawowe i dlatego w mniejszym stopniu została dostosowana do funkcjonowania zasady kwalifikowanej większości. Grupa wyraziła opinię, że zasada kwalifikowanej większości (QMV), jako instrument ostatniej szansy w przewyżczeniu sytuacji patowych, może mieć pozytywny wpływ na budowanie porozumienia w ramach Rady. Zwrócono uwagę, że nawet w dziedzinach polityki wspólnotowej Rada bardzo rzadko przystępowała do głosowania. Ponadto potwierdzono, że obecny Traktat przewiduje już stosowanie zasady głosowania QMV w sprawach dotyczących CFSP, w ramach wspólnych strategii i w stosunku do decyzji w sprawie realizacji wspólnych działań i wspólnych stanowisk, jakkolwiek te możliwości w zakresie wspólnych strategii nie są stosowane w praktyce.
45. Duża część członków dodała, że obecna potrzeba jednomyślności ogranicza zdolność Unii do działania, czego rezultatem jest polityka dyktowana przez najmniej ambitne stanowisko. Obawiają się, że w powiększonej Unii ryzyko inercji CFSP zwiększy się, jeśli utrzymane będzie wymaganie jednomyślności. W celu przewyżczenia tego problemu znaczna liczba członków poparła rozszerzenie stosowania głosowania QMV w zakresie CFSP. Wielu członków poparło wprowadzenie zasady głosowania QMV jako ogólnej reguły (bez uszczerbku dla decyzji w dziedzinie wojskowej/obronnej). Uznano, że zwyczajne stosowanie QMV przy podejmowaniu decyzji umożliwia lepsze porozumienie w ramach Rady. Niektórzy członkowie wyrazili pogląd, że sprawy dotyczące polityki zagranicznej nie są dostosowane do procedur głosowania, gdyż byłoby trudną sytuacją dla państwa członkowskiego znalezienie się w mniejszości w kwestiach, w których stawką jest jego interes narodowy. Niektórzy członkowie wskazywali, że problem ten mógłby być rozwiązany, gdyby dało się przewidzieć w takiej wyjątkowej sytuacji przerwę, która umożliwi państwu członkowskiemu powołanie się w wyjątkowych wypadkach na żywotny interes narodowy, aby zapobiec głosowaniu i przekazać podjęcie decyzji do Rady Europejskiej. Niektórzy członkowie sugerowali jednak klauzulę obronną zgodną w zarysie z obecnym art. 23.2 TUE. Inni byli zdania, że utrudni to szybkie podejmowanie decyzji w zakresie CFSP.
46. Niezależnie od różnych stanowisk grupa generalnie opowiedziała się za lepszym stosowaniem istniejących przepisów dotyczących głosowania QMV. Odnotowano fakt, że

nie ma do tej pory porozumienia w sprawie dalszego rozszerzenia procedury głosowania QMV. Grupa uzgodniła, że przyszły traktat powinien zawierać przepis, który przewidywałby możliwość udzielenia zgody przez Radę Europejską na rozszerzenie (na podstawie jednomyślności) stosowania procedury głosowania QMV w zakresie CFSP. Sprzyjałoby to elastyczności i rozwojowi polityki CFSP.

47. W stosunku do spójności i efektywności działań odnotowano, że instrument „wspólnych strategii”, który wprowadził Traktat z Amsterdamu na potrzeby polityki wspólnotowej, JHA i CFSP, nie jest zbyt często stosowany w praktyce, a sposób, w jaki takie wspólne strategie zostały zaprojektowane, nie doprowadził do pożądanego efektu. Kilku członków nie kryło rozczarowania, że możliwość zwiększenia udziału głosowania QMV, wprowadzona przez utworzenie wspólnych strategii, nie jest wykorzystywana w praktyce. Znaczenie takiego instrumentu zostało podkreślone, uznane za konkretne i operacyjne narzędzie zapewnienia wspólnego podejścia do działań zewnętrznych UE oraz do zapewnienia, po określeniu wspólnej strategii, że wszystkie instrumenty działania, niezależnie od ich charakteru (handlowego, rozwojowego, migracyjnego itp.), są stosowane w sposób spójny z tą strategią. Niektórzy byli zdania, że efektywność może być większa, jeśli Rada, a nie Rada Europejska, będzie przyjmować strategie tego rodzaju. Grupa odnotowała, że Grupa robocza IX zaleciła, aby wspólne strategie o przyszłym traktacie, tak jak inne instrumenty CFSP, miały postać prawną „decyzji”.
48. Grupa omówiła możliwość, rozważaną również przez wysokiego przedstawiciela Solanę i komisarza Pattenę, dotyczącą wprowadzenia nowego rodzaju inicjatywy dla działań zewnętrznych UE. Wspólna inicjatywa, która przedstawia propozycję integrowania polityki zagranicznej i instrumentów stosunków zewnętrznych, mogłaby być zgłaszana przez europejskiego przedstawiciela zewnętrznego (lub HR) i Komisję. W związku z powyższym podkreślono, że ta nowa forma inicjatywy mogłaby być stosowana niezależnie od rozwiązań instytucjonalnych. Propozycje te mogą dotyczyć stosunków UE z danym krajem lub regionem bądź mogą mieć bardziej tematyczny charakter. Wspólną propozycję można by przedkładać do przyjęcia przez Radę i realizować przez różne instytucje/uczestników w dziedzinach objętych ich kompetencjami.
49. Kilku członków mogłoby poprzeć propozycję stosowania procedury głosowania QMV przez Radę, gdyby przedstawiona była razem z tego rodzaju wspólną inicjatywą. Panovalo powszechne przekonanie, że takie inicjatywy odzwierciedlałyby wspólne interesy UE i korzystałyby z maksymalnego poparcia państw członkowskich. Jeden z członków wskazał, że rozszerzenie stosowania procedury głosowania QMV w tego rodzaju propozycjach mogłoby być zaakceptowane tylko wtedy, gdyby wspólne inicjatywy były prezentowane przez HR, którego funkcja nie byłaby połączona z funkcją komisarza do spraw stosunków zewnętrznych oraz przez Komisję.
50. Inne propozycje dotyczyły zmniejszenia negatywnych skutków zasady jednomyślności. Obejmowały kwestię szerszego stosowania zasady konstruktywnego wstrzymania się od głosu, która jest zgodna z rosnącą solidarnością polityczną. Państwa członkowskie nie powinny oponować przeciw działaniom UE, pod warunkiem że stawką nie są ich interesy narodowe. Zwrócono uwagę, że zwrócenie się do konstruktywnego wstrzymania się od głosu nie zwalnia państwa członkowskiego z obowiązku powstrzymywania się od wszelkiego działania sprzecznego z interesami Unii lub mogącego umniejszyć jej efektywność na arenie światowej. Zwrócono uwagę, że konstruktywne wstrzymanie się od głosu może być postrzegane jako wkład w osiągnięcie porozumienia i budowę wzajemnego zaufania.

51. Niektórzy członkowie uznali, że te formy współpracy operacyjnej między ograniczoną liczbą państw członkowskich jako „koalicją woli”, w celu wypromowania szczególnych działań operacyjnych w ramach realizacji decyzji Rady, mogą mieć udział we wzmocnieniu CFSP.
52. W stosunku do efektywności polityki handlowej grupa odnotowała uwagę komisarza Lamy'ego, że mimo faktu, iż polityka handlowa należy do wyłącznych kompetencji WE/UE, a w niektórych aspektach kompetencje są dzielone, nie wszystkie dziedziny handlu podlegają decyzjom uchwalanym na zasadzie QMV. Ta osobliwa sytuacja została uznana za przeszkodę dla unijnej efektywności w wielostronnych i dwustronnych negocjacjach handlowych. W Grupie roboczej odnotowano duże poparcie dla stosowania QMV we wszystkich dziedzinach polityki handlowej, włącznie z usługami i własnością intelektualną, bez uszczerbku dla obecnych ograniczeń dotyczących harmonizacji w dziedzinach polityki wewnętrznej. Niektórzy członkowie wyrazili wolę utrzymania przepisów odnoszących się do tych aspektów polityki handlowej, jak również obecnego rozdziału kompetencji, zgodnie z ustaleniami Traktatu z Nicei.
53. Grupa dyskutowała nad pilną potrzebą wyjaśnienia zarówno celu, jak i roli polityki rozwojowej WE/UE i w stosunku do polityki państw członkowskich, i do innych polityk zewnętrznych. W celu poprawy efektywności i konsekwencji polityki współpracy rozwojowej, która jest uzupełnieniem tej stosowanej przez państwa członkowskie, podkreślono, że cele programów rozwojowych WE/UE powinny być bardziej jasno sprecyzowane i należy zapewnić dodatkowe działania WE/UE w zakresie zabezpieczenia zmniejszania obszarów ubóstwa. Instrumenty administracyjne i prawne zarządzania programami rozwojowymi WE/UE powinny być uproszczone i wzmocnione, ze znacznym ograniczeniem liczby regionalnych i sektorowych przepisów. Grupa podkreśliła znaczenie przyjęcia za główny cel polityki rozwojowej UE potwierdzenia likwidacji ubóstwa oraz znaczenie koncentrowania wysiłków na krajach o niskim dochodzie narodowym. Niektórzy członkowie podkreślili, że promowanie i poszanowanie praw człowieka ma główne znaczenie, dlatego też programy WE/UE powinny być skierowane na te cele, a w rezultacie decyzje o przydziale środków powinny odzwierciedlać długofalową strategię opartą na obiektywnych kryteriach promowania rozwoju.
54. Niektórzy członkowie argumentowali, że podejmowanie decyzji na poziomie UE powinno być rozszerzone na wykorzystywanie pomocy na poziomie narodowym. Fundusze WE/UE przedstawiają znaczący udział w ogólnej światowej pomocy (10%), ale suma narodowych budżetów państw członkowskich stanowi nawet większy udział (45%), dochodząc do 55% w światowej pomocy ODA. Obecne porozumienia i ograniczenie kompetencji prowadzą do sytuacji, że UE jest szesnastym świadczeniodawcą programów pomocowych państw członkowskich UE. Zwiększa to potrzebę ścisłej współpracy i uzupełniających się działań, w celu poprawy efektywności całej pomocy UE (finansowanej z budżetu UE oraz z budżetów narodowych) oraz zmniejszenia ryzyka pokrywania się działań. Państwa członkowskie powinny dążyć do ustalenia wspólnego stanowiska lub poglądu na międzynarodowym forum, tam gdzie ustanawiana jest międzynarodowa polityka rozwojowa; powinny też kontynuować wykonywanie swoich obowiązków w międzynarodowych organizacjach rozwojowych zgodnie z zasadami swego członkostwa, ale powinny również respektować stanowiska wspólnej polityki przyjęte przez UE.
55. Grupa uznając, że polityka rozwojowa ma szczególne cele, odzwierciedlone w proponowanych zasadach i celach działań zewnętrznych UE, podkreśliła potrzebę zapewnienia spójności współpracy rozwojowej i pozostałych aspektów działań zewnętrznych UE, gdyż pomoc rozwojowa powinna być uznana za element światowej strategii Unii wobec krajów trzecich. Równie ważne jest zapewnienie, że wszystkie wewnętrzne i zewnętrzne

polityki UE wspierają się wzajemnie i są wzajemnie spójne. Grupa przyjęła uwagę komisarza Nielsona, że aby UE stała się bardziej efektywna w polityce rozwojowej, podejmowanie decyzji na poziomie UE powinno w większym stopniu zobowiązywać państwa członkowskie do działań, które dotychczas wykonują one na poziomie krajowym.

56. Wyrażono duże poparcie dla włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju (EDF) do budżetu Wspólnoty i tym samym objęcie go tymi samymi procedurami jak inne dziedziny wspólnotowej pomocy finansowej. Musi temu towarzyszyć poprawa efektywności i skoncentrowanie programów rozwojowych WE na zwalczaniu ubóstwa. Zwrócono również uwagę, że takie włączenie do budżetu powinno być przeprowadzone w sposób, który w żadnym wypadku nie doprowadzi do zmniejszenia pomocy kierowanej do krajów objętych polityką pomocową ACP.
57. Grupa zwróciła uwagę na szczególny charakter pomocy humanitarnej, w stosunku do której stosowane są zasady niezależności i bezstronności, nie tylko wynikające z międzynarodowych zobowiązań, ale również w celu zapewnienia, że pomoc dostarczana jest bez narażania życia dostarczających pomoc.

c) Finansowanie CFSP

58. Grupa była zgodna co do faktu, że efektywność w zakresie CFSP jest ściśle związana z kwestią odpowiednich zasobów, zarówno w kategorii wielkości, jak i procedur. Obecna część budżetu przeznaczona na CFSP okazała się niewystarczająca do wykonania działań, które uważane są za niezbędne przy wspieraniu polityki zagranicznej UE. Obecne procedury są zbyt mało elastyczne, aby umożliwić szybkie finansowanie działań. Wystarczająco elastyczny budżet zarówno w kategorii wielkości, jak i procedur jest konieczny w celu umożliwienia szybkiego i odpowiedniego działania Unii. Grupa zdecydowanie poparła uproszczenie i poprawę obecnego systemu, aby lepiej odpowiadał potrzebom UE. W szczególności wymieniono przykład finansowania specjalnych przedstawicieli i podkreślono, że odpowiednie fundusze na ten cel powinny być udostępnione z budżetu Wspólnoty, z możliwością zastosowania szybszych procedur. Zaproponowano też, aby poszerzyć margines nieprzydzielonych środków na wydatki (5-10%) w ramach głównych programów pomocowych, co umożliwi Unii szybkie działania w przypadku nieprzewidzianych kryzysów lub nowych priorytetów politycznych.
59. Grupa uznała, że osoba pełniąca funkcję HR powinna mieć więcej do powiedzenia w sprawie sposobu wykorzystywania części budżetu przeznaczonej na CFSP; powinna też mieć możliwość zgłaszania inicjatyw. Niektórzy członkowie proponowali, aby ta osoba miała pewną autonomię w finansowaniu w ramach działań budżetowych Wspólnoty, uznanych za niezbędne do wykonywania jej/jego mandatu. Niektórzy członkowie proponowali, aby osobie tej przyznana została autonomia w stosunku do ściśle określonej, ograniczonej części budżetu CFSP. W szczególności grupa zauważyła potrzebę ustanowienia efektywnego mechanizmu w ramach budżetu Wspólnoty, który pozwoliłby tej osobie wypełnianie funkcji HR poprzez finansowanie w nagłych przypadkach przygotowań do prowadzenia operacji zarządzania kryzysami cywilnymi. Wykorzystanie tych źródeł powinno się opierać na przejrzystych wytycznych Rady; wymaga to jasnego stanowiska komitetu PSC oraz uwzględnienia górnych limitów budżetowych ustanowionych przez władze budżetowe⁵. Grupa zwróciła uwagę na obecne procedury w zakresie pomocy humanitarnej, gdzie pewna władza została przyznana dyrektorowi ECHO/komisarzowi.

⁵ Środki finansowania operacji zarządzania kryzysowego mających charakter obronny powinny być również określone (patrz zalecenia Grupy roboczej VII).

Grupa przyjęła informację Komisji co do mechanizmu szybkiego reagowania, którego celem jest zapewnienie szybkiej reakcji w ramach zarządzania kryzysowego. Uzgodniono, że działania związane z zarządzaniem budżetem powinny pozostać w służbach Komisji; powinno się unikać wszelkiego dublowania, a zasady kontroli budżetowej i zwalniania z pełnienia obowiązków powinny być nadal stosowane.

d) Rola Parlamentu Europejskiego

60. W stosunku do roli Parlamentu Europejskiego w CFSP grupa zwróciła uwagę, że obecne warunki art. 21 TUE wymagają konsultacji w sprawie głównych aspektów i podstawowych wyborów oraz informacji na temat rozwoju CFSP. Uzgodniono potrzebę uzupełnienia tego artykułu o zapis, że osoba pełniąca funkcję HR jest formalnie włączana do tych zadań. Grupa uzgodniła, że trzeba zapewnić regularną wymianę poglądów między Parlamentem Europejskiego i parlamentami narodowymi.
61. W kwestii polityki handlowej kilku członków było zdania, że należy wzmocnić zaangażowanie Parlamentu Europejskiego. Powołano się w tej sprawie na raport Grupy roboczej III.

VI. UMOWY MIĘDZYKRAJOWE

62. Grupa odnotowała znaczenie pracy Grupy roboczej III w zakresie osobowości prawnej i jej odniesienie do spraw przedstawicielstwa zewnętrznego. Odniosła się do poparcia Konwentu w sprawie rekomendacji dla nadania jednej wyraźnie określonej osobowości prawnej Unii Europejskiej. Ponadto odnotowano, że przereformowanie sekcji traktatu dotyczącej zewnętrznych działań UE (patrz ustęp 14) byłoby korzystne, gdyby włączono warunki, a najlepiej jeden tylko warunek, dotyczący negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, który określałby, kto może działać w imieniu Unii w tym zakresie. Taki warunek(i) mógłby wskazywać, tak jak zaleca to Grupa robocza III, że Rada udziela upoważnienia do otwarcia negocjacji, wydaje dyrektywy negocjacyjne i zawiera umowy. Nie musiałoby to pociągać za sobą zmian w szczególnych ustaleniach proceduralnych zgodnie z przedmiotem umowy. Niektórzy członkowie argumentowali na rzecz zatwierdzenia przez Parlament Europejski każdej umowy międzynarodowej, włączając w to umowy w sprawie polityki handlu międzynarodowego (tj. za usunięciem obecnego wyjątku ustanowionego w art. 300.3 TWE).
63. W zakresie prowadzenia negocjacji obecny art. 300 TWE miałby zastosowanie w przypadku, gdy dana umowa dotyczyłaby spraw leżących w wyłącznej gestii Wspólnoty; artykuły 24–38 TUE stosowano by w przypadku, gdy umowa dotyczyłaby wyłącznie dziedzin objętych obecnymi tytułami V lub VI. W sytuacji gdy zakres umowy dotyczyłby zarówno obecnej dziedziny Wspólnoty, jak i dziedzin objętych obecnymi tytułami V i/lub VI TUE (obecnie określane jako „mieszanka międzyfilarowa”), grupa zauważyła, że można stosować zawieranie pojedynczej umowy lub dwóch różnych umów, i zarekomendowała, aby tam, gdzie to możliwe, dążyć do zawierania jednej umowy. W tym ostatnim przypadku procedura negocjacji i zawierania umowy byłaby ustalana przez Radę na podstawie głównego celu umowy oraz jej podstawy prawnej. W tym względzie Rada wskazywałaby, kto byłby negocjatorem w imieniu Unii: np. osoba pełniąca łącznie funkcję HR i Komisji lub przez Komisję bądź samego HR, pod nadzorem komitetu.

VII. SŁUŻBY I ZEWNĘTRZNE PRZEDSTAWICIELSTWO

64. W stosunku do organizacyjnych aspektów służb grupa uważa, że wiele zaleceń może być uzgodnionych niezależnie od rozwiązań instytucjonalnych. Należy unikać dublowania się służb. W stosunku do osoby pełniącej funkcję HR grupa uzgodniła, że istotne jest, aby miała ona wystarczający personel do swojej dyspozycji w Brukseli, oraz podkreśliła znaczenie wzmocnienia tego personelu za pomocą wspomagających dyplomatów, urzędników Komisji i Sekretariatu Rady. Pomocniczy członkowie narodowych służb dyplomatycznych na zasadach tymczasowych byłiby pomocni we wzmacnianiu współdziałania państw członkowskich i kształtowaniu zdolności do analizy politycznej. Niektórzy członkowie grupy zaproponowali, aby wzmocnić rolę Komitetu Polityki i Bezpieczeństwa w dostarczaniu HR wskazówek politycznych.
65. Grupa wyraziła opinię, że obecne ustalenia w zakresie reprezentacji zewnętrznej UE na międzynarodowych gremiach nie są przejrzyste; pojedyncza reprezentacja zwiększyłaby możliwości UE w kwestii efektywnego działania na arenie światowej. Niektórzy byli zdania, że różnorodność w zakresie reprezentacji jest jednak nieunikniona, jeśli się uwzględni różne obszary działania i różnice w określaniu kompetencji Unii i jej państw członkowskich. Grupa uzgodniła, że państwa członkowskie powinny wzmocnić koordynację swoich stanowisk w organizacjach międzynarodowych i konferencjach w celu uzgadniania stanowisk Unii i strategii ich promowania. Ponadto grupa uzgodniła, że w sytuacjach gdy istnieje uzgodnione stanowisko Unii, UE powinna mieć, tam gdzie to właściwe, jednego wspólnego mówcę. Sugerowano, by poprawić koordynację UE w zakresie Rady Bezpieczeństwa NZ.
66. Grupa uznała, że sprawa przedstawicielstwa UE w międzynarodowych organizacjach jest skomplikowana. Członkowie z zadowoleniem przyjęli klarowność i efektywność reprezentowania UE przez Komisję w dziedzinie polityki handlowej. Kilku członków było zdania, że w innych dziedzinach polityki, w których państwa członkowskie uzgodniły realizowanie kompetencji na poziomie ponadnarodowym, reprezentacja na forum międzynarodowym powinna być zgodna z wewnętrznymi ustaleniami. Kilku członków wypowiedziało się za pełnym członkostwem UE w międzynarodowych organizacjach, choć niektórzy uznali to za problematyczne, uważając, że byłoby to sprzeczne z prawami państw członkowskich, ale nie wzmocniłoby to znacząco wpływów UE.

Grupa stwierdziła, że mogą być potrzebne zmiany w statutach organizacji zajmujących się dziedzinami, w których Unia ma kompetencje, zanim UE stanie się ich członkiem. Grupa zgodziła się, że Unia powinna pracować, tam gdzie to właściwe, na rzecz zmian w statutach organizacji międzynarodowych, aby umożliwić członkostwo Unii. Przedstawicielstwo Unii nie miałoby ujemnego wpływu na kompetencje państw członkowskich jako podmiotów prawa międzynarodowego oraz w stosunku do statutu w organizacjach międzynarodowych. Miałoby to swój udział w ogólnym zwiększeniu zdolności organizacji międzynarodowych w światowym zarządzaniu. Członkowie grupy z obszaru euro, przy aprobacie innych, wyrazili poparcie dla pojedynczej reprezentacji obszaru euro w międzynarodowych instytucjach finansowych (IFI). Niektórzy członkowie podkreślali, że decyzje podejmowane w IFI pociągają za sobą działania państw członkowskich. Grupa w związku z tym przedstawiła sugestię, że należy znaleźć rozwiązanie pozwalające na stworzenie odpowiedniego przełożenia między pojedynczym przedstawicielstwem a obowiązkami nałożonymi na państwo członkowskie. Zaproponowano, aby Komisja zajęła się tą sprawą i sformułowała propozycję.

67. Rozważając kwestie związane z zewnętrznym przedstawicielstwem w stosunkach dwustronnych, członkowie uznali, że obecne ustalenia mogą być ulepszone po to, by zwiększyć

szyc jasność i ciągłość działań. Sytuacja jest szczególnie niezadowolająca w zakresie spotkań poświęconych dialogowi politycznemu, w których uczestniczy zbyt wielu mówców wypowiadających się w imieniu UE (prezydencji, HR, Trojki, Komisji, państw członkowskich). Zwrócono uwagę, że w dyplomacji wiele zależy od zaufania i osobistych związków. Grupa przyznała, że osoba pełniąca funkcję HR powinna też reprezentować Unię, co poprawiłoby czytelność, jasność i ciągłość działań Unii na świecie.

68. Niektórzy członkowie wyrazili pogląd, że przedstawicielstwo na najwyższym poziomie politycznym (szefów państw i rządów) powinno należeć do obowiązków stałego prezydenta Rady Europejskiej. Większość była przeciwna propozycji powołania urzędu stałego prezydenta Rady Europejskiej. Grupa uznała, że ta propozycja ma szersze implikacje instytucjonalne i powinna być omówiona na spotkaniu plenarnym.
69. W stosunku do przedstawicielstwa na świecie grupa opowiedziała się za utworzeniem akademii dyplomatycznej UE szkolącej młodych dyplomatów, jak również prowadzącej szkolenie dokształcające służby dyplomatycznej UE, obok służby dyplomatycznej państw członkowskich. Podkreślono również potrzebę rozwoju ściślejszej współpracy między zewnętrznymi służbami Unii i państw członkowskich. Grupa zaproponowała, aby obecne delegacje Komisji zostały przekształcone w delegacje UE, a niektórzy członkowie sugerowali utworzenie ambasad UE, które pracowałyby z upoważnienia osoby pełniącej funkcję HR w sprawach dotyczących CFSP oraz z upoważnienia Komisji w innych aspektach działań zewnętrznych. Zatrudnieni byliby w nich urzędnicy Komisji i Sekretariatu Rady, jak również pomocniczy członkowie narodowych służb dyplomatycznych. Delegacje/ambasady UE mogłyby również wykonywać zadania związane z obsługą dyplomatyczną państw członkowskich nie mających przedstawicielstwa w którymś z krajów. Wskazano na konieczność ścisłej współpracy przedstawicielstw dyplomatycznych państw członkowskich z delegacjami UE oraz zachęcania ich do świadczenia pomocy i dostarczania informacji osobie pełniącej funkcję HR.

ZAŁĄCZNIK

DOKUMENTY ROBOCZE GRUPY VII – „DZIAŁANIA ZEWNĘTRZNE”

Data	d.r.	Autor projektu	Tytuł
23.09.	1	<i>Göran Lenmarker</i>	Propozycja dla Konwentu Europejskiego w sprawie polityki handlowej UE
24.09.	2	<i>Elmar Brok</i>	Pismo od Broka do Dehaene'a
02.10.	3	<i>Alain Lamassoure</i>	Déclaration des principes des relations extérieures de l'Union
04.10.	4	<i>Louis Michel</i>	Interwencja
08.10.	5	<i>Alain Lamassoure</i>	Politique Étrangère: Quel Rôle Pour L'Union Européenne?
15.10.	6	<i>Sekretariat</i>	Les capacités des institutions de l'Union européenne en matière d'action extérieure
15.10.	7	<i>Sekretariat</i>	Zasady i cele działań zewnętrznych UE
15.10.	8	<i>Javier Solana</i>	Adres
15.10.	9	<i>Poul Nielson</i>	Adres
15.10.	10	<i>Pascal Lamy</i>	Interwencja
28.10.	11	<i>Adrian Severin</i>	Promowanie metody wspólnotowej w zewnętrznych działaniach UE
28.10.	12	<i>Michael Attalides</i>	Uwagi w sprawie zasad i celów działań zewnętrznych UE
29.10.	13	<i>Michel Barnier</i>	Uwagi w sprawie zasad i celów działań zewnętrznych UE
29.10.	14	<i>Sekretariat</i>	Une réflexion relative □ certains aspects financiers des actions extérieures
29.10.	15	<i>Sekretariat</i>	Les bases juridiques, compétences, instruments et procédures de décision dans l'action extérieure de l'Union européenne
4.11.	16	<i>Bobby Mc Donagh</i>	Poprawa wydajności i efektywności CFSP
5.11.	17	<i>Gunter Pleuger</i>	Podwójne stanowisko
7.11.	18	<i>Danuta Hübner</i>	Zewnętrzne przedstawicielstwo UE
8.11.	19	<i>Teija Tiilikainen</i>	W kierunku bardziej efektywnej UE w stosunkach międzynarodowych
8.11.	20	<i>Louis Michel</i>	Les Relations extérieures de l'union européenne
8.11.	22	<i>Bobby McDonagh</i>	Uwagi na temat osobowości prawnej
8.11.	23	<i>Göran Lenmarker</i>	Zewnętrzne działania UE
11.11.	24	<i>Cion Doc. przedstawiony przez Michela Barniera</i>	Finansowanie CFSP: realizacja budżetu CFSP w ciągu ostatnich 3 lat i elastyczność w finansowaniu CFSP
11.11.	25	<i>Bobby McDonagh</i>	Uwagi w sprawie zasad i celów działań zewnętrznych UE
11.11.	26	<i>Elmar Brok</i>	Zewnętrzne przedstawicielstwo Unii Europejskiej
12.11.	27	<i>Peter Hain</i>	Reforma polityki rozwojowej WE
15.11.	29	<i>Christopher Patten</i>	Interwencja na wspólnym spotkaniu z Grupą roboczą WG VIII 14.11.2002 r.
21.11.	48	<i>Poul Nielson</i>	Uwaga na temat pomocy humanitarnej
21.11.	49	<i>Pierre Lequiller</i>	Comment parvenir □ la convergence des politiques étrangères des Etats membres et des actions extérieures de l'Union européenne ?
21.11.	50	<i>Gijs de Vries</i>	Poprawa wspólnych działań w ramach CFSP
25.11.	53	<i>Hans Martin Bury</i>	Niektóre pytania i odpowiedzi dotyczące „podwójnego stanowiska” wysokiego przedstawiciela do spraw stosunków zewnętrznych
03.12.	55	<i>Iñigo Méndez de Vigo</i>	W kierunku ustanowienia wspólnej dyplomacji europejskiej
03.12.	56	<i>Peter Hain</i>	Rekomendacje w sprawie współpracy rozwojowej